

μὲ ἐτίμων, ἢ ἐφοβοῦντο, ἄλλοι δὲ ἐζήλουν τὴν δύναμίν μου καὶ ἐπεζήτουν τὴν φιλιάν μου.

Τρία ἀνέκδοτα

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Φρειδερίκος ὁ Μέγας ἦν, ὡς γνωστὸν, φιλόσοφος, φιλόλογος, πολεμιστῆς, κατακτητῆς καὶ νομοθέτης συνάμα, ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἡγάπα ν' ἀστείζηται ἔστιν ὅτε καὶ πολλάκις ἠρέσκετο νὰ κολακεύῃ καὶ νὰ ἀνιᾶ ἐναλλάξ, νὰ θωπεύῃ καὶ νὰ κεντᾷ τὴν φιλαυτίαν τοῦ πλησίον του.

Ἀρχομένου τοῦ ἑπταετοῦς πολέμου, πρεσβευτῆς τῆς Ἀγγλίας, διαμένων παρ' αὐτῶ, καὶ εἰς οὗ τὴν συνομιλίαν ἠρέσκετο ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, τῷ ἀνήγγειλεν ἡμέραν τινὰ ὅτι ὁ Δουξ Ῥισχελιῶ, ἡγούμενος τῶν Γάλλων, εἶχε κυριεύσῃ τὴν νῆσον Μινόρκαν καὶ τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Φιλίππου.

— Ἡ εἰδήσις αὕτη, Βασιλεῦ, τῷ εἶπεν, εἶναι ἀλγεινὴ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τέλεον ἀπελπιστικὴ ἤδη ἐπισπεύδομεν νέους ἐξοπλισμούς, καὶ ἐλπίζομεν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπανορθώσωμεν τὸ ἀτύχημα τοῦτο διὰ προσεχεστάτης ἐπιτυχίας.

— Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ; λέγετε, τῷ ἀπήντησεν ὁ μονάρχης δι' ὄφους μεμιγμένου ἱερωνίας καὶ χολώσεως· δὲν ἐπίστευον ὅτι καὶ οὗτος εἶναι μεταξὺ τῶν συμμάχων σας.—Καὶ ὅμως, ἐπανέλαθε προσβληθεὶς ὁ πρεσβευτῆς καὶ ὑπαινισσόμενος τὰ βοηθήματα τὰ ὁποῖα ὁ βασιλεὺς ἐλάμβανε παρὰ τῆς Ἀγγλίας, καὶ ὅμως ὁ σύμμαχος οὗτος εἶναι ὁ μόνος ὅστις δὲν μᾶς στοιχίζει τίποτε.—Διὰ τοῦτο, ἀνταπήντησεν ὁ πονηρὸς μονάρχης, σὰς ἀποδίδει καὶ αὐτὸς, ὡς βλέπετε, ὑπηρεσίαν ἀνάλογον τῶν χρημάτων σας.

Ἄλλοτε ἠρέσκετο νὰ φέρῃ εἰς ἀμνηχανίαν τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον, ἀποτείνων αὐτῷ ἐρωτήσεις προσβλητικὰς, ἀλλὰ τότε δὲν ὀργίζετο ἂν ἤκουε παρ' ἐκείνου ἀπάντησιν τινα οὐχὶ εὐάρεστον. Ἡμέραν τινὰ, ἰδὼν ἐρχόμενον τὸν ἱατρὸν του, εἶπεν αὐτῷ.—Εἴπατέ μοι εὐλικρινῶς, ἐξοχώτατε, πόσους ἀνθρώπους ἐφονεύσατε εἰς τὴν ζωὴν σας;

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ ἱατρὸς, τριακοσίας χιλιάδας ὡς ἐγγιστα, ὀλιγωτέρους δηλαδὴ ἀφ' ὅσους ἐφόνευσεν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

Ἡμέραν τινὰ ἐπισήμου ὑποδοχῆς, ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν κεκλημένων, ἔμαθεν ὅτι ἔξω εἰς τὸν πρόδρομον δύο κυραὶ ἤριζον τίς πρώτη νὰ διέλθῃ τὴν θύραν καὶ διεπληκτίζοντο μετ' ἐπιμονῆς καὶ ζωηρότητος σκανδαλώδους.—Εἶπατε αὐταῖς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι πρέπει νὰ εἰσέλθῃ πρώτη ἐκείνη τῆς ὁποίας ὁ ἀνὴρ κατέχει ἀνωτέραν θέσιν.—Αὐτὸ τὸ γνωρίζουν,

ἀπήντησεν ὁ αὐλάρχης, ἀλλ' οἱ συζυγοὶ των εἰσὶν ὁμοιοθάμοι.—Καλὰ λοιπὸν, πρέπει νὰ προτιμηθῇ ὁ ἀρχαιότερος.—Ἄλλ' ἀμφοτέροι διωρίσθησαν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.—Τότε, ἐπανέλαθε μετ' ἀνυπομονησίας ὁ μονάρχης, εἶπατε αὐταῖς ἐκ μέρους μου νὰ ἀπεράσῃ πρώτη ἡ μᾶλλον ἀνόητος. Γ*

Ἡ ἐπομένῃ κατασκευαστικῇ δέσει ἀπεσπᾶσθη ἐκ τοῦ πανηγυρικοῦ λόγου «εἰς τὸν εὐαγγελιστὸν τῆς Θεοτόκου Μαρίας» τοῦ ἀπαγγελθέντος ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἑνετιαν ἑλληνικῷ ναφ, τῇ 25 Μαρτίου 1686, ὑπὸ τοῦ περιωνόμου τοῦ γένου ἡμῶν ἱεροκλήρυκος Ἡλίας Μηνιάτης, περὶ τοῦ ὁποίου ἰδοὺ εἰ γράφει ὁ κ. Κ. Παπαρηγόπουλος: «Ὁ ἄριστος τῶν ἱεροκλήρυκων ὄσους ἀνέδειξεν ἡ Ἑλλάς κατὰ τὰς τελευταίας 4 ἑκατονταετηρίδας, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὁ κράτιστος ἴσως τῶν ὄσων ἡ φωνὴ ἀντήχησεν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀπὸ τῶν τοῦ Φωτίου χρόνων, ἀπῆρξεν ὁ Ἡλίας Μηνιάτης. Γεννηθεὶς ἐν Ἀηξούριω τῷ 1669 καὶ ἀνατραφεὶς εἰς τὸ Φλαγκιανὸν τῆς Ἑνετίας φροντιστήριον, ἐκεῖ ἤρξισε παις ἔτι ὢν τὸ μέγα αὐτοῦ ρητορικὸν στάδιον. Τῷ 1686, ἐπὶ τῆς τελευταίας μεγάλῃς τῶν Ἑνετῶν κατὰ τῆς ἡμετέρας χώρας ἐπιστρατείας, νεώτατος ἔτι ὢν ἀπήγγειλεν ἐν Ἑνετίᾳ τὴν πρὸς τὴν Παναγίαν ἐκείνην δέσιν, ἥτις εἶναι βεδαιῶς ἡ εὐγλωττοτέρα θρησκευτικὴ εἰσις ἐξ ὅλων ὅσαι ἐγράφθησαν κατὰ τὰς τελευταίας τέσσαρας ἑκατονταετηρίδας, καὶ εἰς ἣν ἀπαντᾶται ἡ πρὸς τὴν Θεοτόκον Μαρίαν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους περίφημος ἐπίκλησις, ἣν οὐδὲ σήμερον δυνάμεθα νὰ ἀναγνώσωμεν ἄνευ βαθείας τῆς ψυχῆς συγκινήσεως. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐμιμήθη τὴν ἐπίκλησιν ταύτην ἐκ τῆς πρὸ ὀλίγων τότε ἑναυτιῶν ἐκδοθείσης ρητορικῆς τοῦ Σκουφου, ἀλλὰ τοσοῦτον τεχνικώτερον διεσκεύασε καὶ τοσοῦτον καλλιεπέστερον διετύπως τὸ ὑπόδειγμα, ὥστε δύναται νὰ λογιθῇ ὡς δευτέρος αὐτοῦ δημιουργός. Ἐπειτα κληθεὶς διδάσκαλος εἰς Κεφαλληνίαν ἀπήγγειλεν εἰς τὸν ἐν Ἀηξούριω ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου τὸν περὶ ἀγάπης λόγον, ἐν τῷ ὁποίῳ θέμα κύριον, ὡς πάντοτε, ἔχων τὴν τύχην τῆς ὅλης πατρίδος, ἀποδίδει τὴν ἀπώλειαν τῆς αὐτονομίας αὐτῆς εἰς τὴν ἐρινὸν τῆς διχονομίας. «Ἐπεσον, ἔπεσον, ἀνακράζει, καὶ κείται εἰς τὴν γῆν σκλαδωμένον τὸ γένος, τὸ βασιλικόν! Ποῖος τὸ ἔσφιψε, ποῖος τὸ ἐνίκησεν; ὄχι παλαιότερα τὰ ἄρματα τῶν Περσῶν, ὄχι κατόπιν ἡ δύναμις τῶν Βουλγάρων, ὄχι τὴν ἄρα ἐγκραφὰ τὰ στρατεύματα τῶν Ἀγαρηνῶν» τὸ ἐκατάλαβεν ὀργῇ θεϊκῇ. . . . ἔπεσον ἡ βασιλεία, διότι ἐσηκώθη ἡ εἰρήνη ὅπου εἶναι ὁ στόλος τῶν βασιλείων.» Καὶ ἐξηκολούθησεν οὕτω διδάσκων ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος τὴν χριστιανικὴν ἀρετὴν ἅμα καὶ τὰ τοῦ πολίτου καθήκοντα, τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν καὶ τὴν πίστιν τὴν πρὸς τὴν πατρίδα, ἐν Ζακύνθῳ, ἐν Κερκύρᾳ, πάλιν ἐν Ἑνετίᾳ, ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν Ναυπλίῳ, ἐν Ἄργει καὶ τελευταίον ἀπὸ τοῦ 1711 ὡς ἐπίσκοπος Κερνίκης καὶ Καλαβρυτῶν μέχρι τοῦ μετὰ τριετίας τοσοῦτον προῦρος ἐπελθόντος θανάτου αὐτοῦ. Ὅτι ὁ Μηνιάτης ἐμιμήθη οὐ μόνον τὸν Σκουφὸν ἀλλὰ καὶ τὸν περιώνυμον Ἰταλὸν Σνιερην, πρὸ πάντων μάλιστα τοῦτον, εἶναι βέβαιον· ἀλλ' ἐμιμήθη αὐτοῦ ὅπως αἱ μεγάλαι φύσεις ἀφινεὶς πολλάκις μὲν ἐξισοῦνται πρὸς τὰ πρωτότυπα, ἐνίοτε δὲ καὶ υπερβαίνουσιν αὐτὰ.»

Σ. τ. Δ.

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑΝ

Ἔως πότε, πανακῆρατε Κόρη, τὸ τρισάθλιον γένος τῶν Ἑλλήνων ἔχει νὰ εὑρίσκειται εἰς τὰ δεσμὰ μιᾶς ἀνυποφέρτου δουλείας; Ἔως πότε ἔχουσι νὰ βασιλεύονται ἀπὸ ἡμῶν φεγγάρι αἱ χῶραι ἐκεῖναι εἰς τὰς ὁποίας ἀνέτειλεν εἰς ἀνθρωπίνην μορφήν ἀπὸ τὴν ἡγιασμένην σου γαστέρα ὁ μυστικὸς τῆς Δικαιοσύνης ἥλιος; Ἄχ Παρθένη! ἐνθυμήσου πῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα πρότερον παρὰ εἰς ἄλλον τόπον ἔλαμψε τὸ ζωηρόφρον φῶς τῆς ἀληθινῆς πίστεως. Τὸ ἑλληνικὸν